

rigtigste. Om man ogsaa kan være en Modstander af Forslaget i og for sig, saa vil jeg efter de Omstændigheder, under hvilke det foreligger, ikke være med til at forstyrre en mulig Overenskomst imellem Regjeringen og dette Things Flertal, med Hensyn til hvilket ogsaa dette er et vigtigt Punkt. Jeg havde jo naturligvis ønsket, at der havde foreligget flere Forslag at vælge imellem baade med Hensyn til dette Punkt og med Hensyn til Stiftsmidlerne, og det er jo ogsaa blevet antydet, at der var en Mulighed for noget Bedre i disse Sager, men det gaar mig, som den ærede Ordfører, at jeg maa beklage, at det ikke foreligger. Dersom vi fik det at se, saa vidste man dog, hvad det var; nu foreligger der ingen Ting, og saa ser det ud, som der var et Redningsmiddel, som vi ikke kjendte. Men kast denne Redningsplanke til os, at vi kunne komme ud af Forlegenheden, saa skulle vi, som ikke ønske noget Bedre end at komme ud af denne Tilstand, gribe efter den. Det gaar nu tidt saaledes i Verden, at der er Meget, der ser ud som om det var stort, naar det er i Laage, og som derimod, naar Laagen dunster bort viser sig i Grunden at være en Bagatel. Jeg kan huske, at jeg en Gang spadserede paa en natlig Vandringovre i Sylland, hvor jeg tilligemed flere kom gaaende i en meget uveibar Mose, og der saae vi foran os oppe paa en Bakke et uhyre Dyr, som indjog os en ikke liden Skræk, men da vi kom i Nærheden af det, og Laagen var borte, saae vi, at det kun var et Faar. Saaledes kan det gaa til i Verden, at der er Ting, som blive store, fordi de ere uklare og skjulte i Laage, men naar de blive klare og afslabte i deres Nøgenhed, vise sig at være ganske ubetydelige og slet ikke farlige. Jeg havde ikke i Sinde at opholde Thinget ret længe, men disse Par Bemærkninger fandt jeg mig dog foranlediget til at gjøre.

Clausen: Med Hensyn til de Bemærkninger, som den høitærede Minister gjorde til det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille, skal jeg kun tilføje nogle Ord. Den ærede Minister havde ikke Andet imod Flertallets Forslag, end at han ikke fandt det rigtigt, at det fik sin Plads paa Finantsloven, men over for dette vilde han ellers stille sig saaledes, at han kun vilde forbeholde sig sin Stilling af Hensyn til Landsathinget; ellers stillede han sig ret velvilligt. Da den ærede Minister kom til at ytre sig om det af mig stillede Forslag, sagde han, at Betænkkeligheden ved dette var den samme, altsaa nærmest den, at det heller ikke havde sin Plads paa Finantsloven, og det er jo en Selvfølge, at naar det ene Forslag ikke havde det, maatte det andet heller ikke have det; men væsentligst var han imod det af mig stillede Forslag, fordi dette tillige fastslog Regler for Anvendelsen af de Midler, som bleve fradragne Præste-

kaldene. Ja, den ærede Ministers Udtalelse falder i Meget sammen med den ærede Rigsdagsmands for Præstø Amts 1ste Valgtreds (Scavenius): Man kan taale, at en Ting staar paa Finantsloven, og finder sig heri, selv om man tror, at det strider mod Principerne, men man vil ikke finde sig i, at det, der staar paa Finantsloven, indeholder Noget, som man ikke finder tiltalende. Dette er Stillingen fra den Side med Hensyn til, hvad der maa komme ind paa Finantsloven. Idet den ærede Minister omtalte mit Forslag, yttrede han, at jeg ikke havde omtalt den sidste Del af det. Dette er en Misforstaaelse af den ærede Minister; jeg fremhævede netop det, som var det vigtigste i den sidste Del af Forslaget, nemlig at man derved tilsigtede at hindre den Fremgangsmaade, som den ærede Minister er slaaet ind paa, egenmægtigt at afdrage de større Præstefalds Indtægter. Nu fik den ærede Minister ud af Slutningen, at der i Fremtiden intet Afdrag kan ske. Jeg saae den høitærede Minister staa med Vædringsforslaget i Haanden, og jeg kunde ikke forstaa, at han kunde komme til en saadan Slutning; thi det er dog klart, naar man læser Vædringsforslaget, at Afdrag for Fremtiden rigtig godt kunne ske, idet der jo staar: „Afdrag i de til geistlige Embeder henlagte Indtægter kunne for Fremtiden ikke ske uden Rigsdagens Samtykke“, altsaa kan der dog med Rigsdagens Samtykke ske Afdrag. Meningen er kun kort og godt den, at man vil have, at Ministeren skal forlange Rigsdagens Samtykke til at gjøre Afdrag i de høitære lønne Embeder. Naar nu den ærede Minister saa bestemt fraraadede dette Forslag, skal jeg ikke fastholde det; thi om jeg end maa antage, at Betydningen af Ministerens Frataaden lige over for dette Thing mulig kunde være tvivlsom, maa jeg dog antage, at den paa andet Sted har saa meget større Betydning, og at den, naar den benyttes der, vil kunne medføre Følger af en meget farlig Karakter; i alt Fald have vi haft Exempler derpaa, og jeg skal ikke være Skyld i, at Skridt af den Natur som dem, dette Spørgsmaal i sin Tid har fremkaldt, skulle komme igjen. Jeg skal derfor tage mit Forslag tilbage, men før jeg gjør dette, maa jeg dog endnu gjøre et Par Bemærkninger dertil. De Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Finantsudvalget, sige mig, at, om man end ikke i Almindelighed kunde søle sig tilfredsstillet ved Tanken i mit Forslag, saa turde dette dog maasse have ventet Tilslutning, dersom det ikke havde mødt en bestemt Modstand fra Regjeringens Side. Det har kun gjort mig ondt, at der ikke er faldet et eneste Ord til Fordel for Forslaget fra den politiske Side, hvem Tanken om dets Fremkomst skyldes. Jeg beklager dette mest af Hensyn til det Organ, hvor Tanken fra først af er fremsat, og som gjør Fordring paa at være Intelligentens Organ. Jeg tager altsaa Forslaget tilbage.